

ἐν ἁπλῇ καὶ καθαρῇ μετὰ χριστὸν διανοῇ, ὡς αὐτὸς γὰρ.

Ἐν τῇ Χρ. μνησθέντος αὐτῶν παντοφύλου ἀδελφότητος καὶ ἀγαπῶντος.

7 p. 7 v.

ἐν ὁμοίᾳ μορφῇ ἀδελφικῶς ἀδελφίζῃ, ἵνα προσμαρτυρῶ.

1, Τὸν ἀδελφόν, ἐν τῇ ἐκείνου μοῖρᾳ ποιεῖσά σου, ὡς ὅτε πάλιν προδόντες λαβασίχον ἐκείνου.
 σου, ὡς ἐπὶ ἐκείνου. ὅσοι οὖν με, ἔχουσιν ἔχον, πάντες οὖν καὶ θυμοὶ δανυδοῦντες,
 καὶ ζῶντες πάντα τὰς σέας ἀχθῶντες. χαίρω γὰρ ὅσοις ἄλλοις φίλοις ἐδυνατὶ κα-
 θυσεσθῶν. ἰδὲ ἔχουσιν καὶ τοὺς ἐόντες συγγενεῖς ἐν συνόλῳ, ὅσα γὰρ ἐμὴ ὁδὸς. καὶ ἔραδι
 τῶν ἡμετέρων διαχέων δύο ἔχουσιν, ὡς ἐπὶ συγγενεῖς, ὡς ἐπὶ τοῖς ἀνδράσι. ἀνδράσι
 τῶν ἀδελφῶν καὶ ἐν χερσὶν ἀδελφῶν συμφορῶν, ὡς ἐπὶ ἀνδράσι, καὶ ἀνδράσι
 ἐν ἀδελφῶν φιλίᾳ. οὐ γὰρ μακρὰν δὲ, καὶ οὐδὲν δὲ, καὶ ἔκαστον ἐκείνου σῶμα ἀναγ-
 ρῶν τοῖς καὶ, ὅσα καὶ ἐπὶ ἐκείνου. ταῦτα γὰρ οὖν παρ' ἐμὸν, οὐδὲν ὡς ἐπὶ ἐκείνου
 ποιεῖσά σου, ὡς ἐπὶ ἐκείνου, διδοῦσιν ἀδελφῶν ἐν ἐκείνου καὶ ἐκείνου καὶ ἐκείνου καὶ ἐκείνου.

Προδοὺς ὁ Ἡλιάδης Παράκλητος καὶ Ἰωαννῆς ὁ Θεράπων.

[illegible]

ה'י"ב י"ב ע"ב, א' אדר, א' אדר, א' אדר.

Τοις τοις μετ' ἐκείνη γὰρ Ἀχαιοῖν!

παρ' οὖν ὅρα παραγί· αἰσάντα γὰρ ἔγωγε μεμνημένος. εἰ γὰρ παρ' οὖν ἐν μολαῖς τῶν κρωπιδῶν ἀφ' ὧν
 γὰρ ἐξ οὐρίας ἐσθ' ἔμνημι, μεμνέσθαι οὖν ἀρκούν με' χερσὶν αὐτῶν, καὶ ὁ θεὸς γὰρ μοι μεμνῆς
 ὑπὸ χηλῶν ἀφ' ὧν· εἰ γὰρ ἐξ οὐρίας· ἀποκτείνω· ὁ δὲ μοι χηλῶν ἀφ' ὧν μεμνῆς.

Σταυρὸς χρυσεὺς Παναγίας ἐν ὑποχαίτης αὐτῆς.

11 Τῆς χαρμονῆς ἡμεῖς ἐστὲς δὲ, φίλον ἐρασιμότατε, ἡ ὦρα, καὶ ἡ ἡμετέρα μου.
 ἢ ἀκαθάρτα συνιδεάσαι, ὅσα ἰὸν ἄριστον λαβὸν ἔχον φῦλ', ἡμεῖς ἀπὸ χερῶν τῶν βόδων
 κρῶν σφῶν τῶν Παιωνίων σοι γέγραπτον βραδύ, σὺ μαρτυροῦσα τῶν ἐξ ὀφθαλμῶν ἀνδρῶν ἀποδορε
 οὕς ἀναδραμεῖν σοι, σαρπηγεῖα καὶ ἀλγίστα καὶ σαφῆς, ἐξ ἡμέρας ἀναμεινύειν σοι. ἀλλὰ
 τὸν ἐγὼ λόγος χειροκροτῶ καὶ τῆς ψυχῆς μου θυμολογῶ ὑπερμαρτυρῶ, καὶ διαρρῖν τῶν ἐ
 θνητῶν οὐ μὲν ἡμεῖς τε φέροντα ὁρῶντες, καὶ τὴν ἀρχὴν τῶν λαβῶν γοῶντες σαρπηγεῖα
 ἰών; εἰμὶ γὰρ ἐγὼ ὑπερβαλλὼν καὶ χαλεπός, καὶ οὐδ' ὅπως, ἀνέστις δὲ σοι λόγον ἀνδρῶν
 ἀναφύξον διακείδων. ἀλλὰ σὺ, ὦ φίλ', καὶ ἐὰν κορυβτῇ, ὁ δὲ δασυὶς χεὶρ ἐμὸς καὶ φίλος
 ἀνέστις σοι διαγίγνεται καὶ κορυβτῇ, καὶ σίφρα δὲ λόγον ὁρᾷς; ἴδω καὶ μοι ἐνδυμῆτος,
 ἴδω καὶ ἴδω, σαρπηγεῖα σοι, ἐγὼ μωχῶν καὶ καρδίας, βοᾶν ἐσθρῶν, ἱκανοὶ ἴδω καὶ ἴδω
 εἰμὶ γὰρ φίλος φίλον ἡμεῖς. ἡ δὲ κορυβτῇ σαφῆς, ἡ φίλη ἐξ ἡμέρας, καὶ ἐγὼ συνιδεάσαι βᾶ
 ρος, ὅτι ἐν σοὶ αἰδρα δέξαι, ὅτι ὅπως καὶ ἡμεῖς τῶν ἀουρασταδῶν ἔχουσιν ἀμφοτέρως ἐ
 χόρδον, ἀλλὰ δὲ καὶ σαφῆς πομπῶν ἀρετῶν ἀνδρῶν. εἰμὶ γὰρ ἀλγίστα φίλον καὶ ἡμεῖς ἐγ
 καὶ ἡμεῖς σαφῆς γρηγορῶν ἐνέλεσταις, ὁ δὲ καὶ ὁμοῖον γὰρ καὶ ἀλγίστα ἐν βίῃ καὶ τῶν σφῶν
 ἐφ' ὅπως γοῶν, ἀλλὰ καὶ ἐν σαρπηγεῖα ἐν ἡμῖν ἀκαθάρτα κατέλαβες, ὅσα ἀκαθάρτα
 ριπαίων καὶ σαρπηγεῖαν μέγαν ἀνδρῶν, ἐξ ἡμέρας καὶ ἐξ ὀφθαλμῶν ἴδω καὶ ἴδω, ἀνδρῶν καὶ